

VRAGEN EN KORTE MEDEDEELINGEN.

Gätke's Condor. — We weten nog altijd niet, hoe hoog de trekvogels wel gaan. Gätke meende, dat de normale vogeltrek voor vele soorten plaats heeft op aanzienlijke hoogte, wel tot tienduizend meter hoog. Onder de argumenten, waarmee hij deze bewering steunt komt ook voor het verhaal van de Condors, de groote gieren van Zuid-Amerika, die door Alexander van Humboldt waargenomen zouden zijn boven de hoogste toppen van de Andes. De eene, nog al nauwkeurige waarneming is deze dat von Humboldt, op de vulkaan Cotopaxi staande op een hoogte van ± 4500 M., boven zich een Condor zag zweven zoo groot als een stipje en die was dan wel 10.000-M. hoog. Ik zelf heb die mededeeling voor nog al afdoende gehouden en ze ook dikwijls aangehaald.

Onlangs vond ik in Whymper's Travels amongst the Great Andes of the Equator een uitvoerige bespreking van deze Condorkwestie. Ieder kent Whymper's Scrambles amongst the Alps, het epos van het alpinisme. Het boek over de Andes is minder bekend, maar toch buitengewoon interessant, vooral voor den natuurhistoricus. Het is verschenen in de Nelson-editie. Whymper heeft nog al veel te vertellen over de Condors, ook over von Humboldt, en hij komt tot de conclusie dat de Condors wel hoog op de bergen voorkomen maar niet „boven de hoogste toppen.” Hij zag ze nooit hooger dan een goede 5000 M. (wat toch nog een respectabele hoogte is) en toont duidelijk aan, dat von Humboldt's en dus ook Gätke's beweringen berusten op foutieve waarneming. Maar dat de Condors op een hoogte van 5000 M. actief en vroolijk zijn, is nu toch buiten kijf.

Whymper reisde in de Andes in 1879 en 1880. Zijn boek verscheen pas na den dood van den gids, die hem vergezelde, den beroemden Jean Antoine Carrel, een van de helden uit de Scrambles. Carrel stierf in 1890. 't Is geen wonder, dat Gätke Whymper's boek niet kende en ook zijn bestrijders schijnen er geen gebruik van gemaakt te hebben. Ik vind het nu wel wenschelijk, om de zeer grondige en betrouwbare waarnemingen van Whymper nog eens bekend te maken, juist in den trektijd.

Overigens, er zijn nog zeer veel ornithologen, die vasthouden aan het denkbeeld, dat de vogels op zeer groote hoogte trekken o.a. T. A. Coward, die stoutweg beweert, dat de normale trek voor ons onzichtbaar is en dat, wat wij van den trek te zien krijgen, alleen maar stoornissen zijn, of de omstandigheden van vertrek en aankomst. Dezelfde meening wordt verkondigd door Dr. F. Cathelin in zijn pas verschenen boek: „Les migrations des oiseaux” dat op verscheidene punten wel aanvechtbaar lijkt, maar toch veel bevat, dat de aandacht waard is, al was het alleen maar om je tot het besef te brengen, dat de „ornitholoog” alleen het vraagstuk van den vogeltrek niet kan oplossen, maar dat hjsamenwerking moet zoeken met geografen, geologen, meteorologen, physiologen, archaeologen, jagers, visschers en wandelaars.

JAC. P. TH.

Vogels die zingen onder het vliegen. Aan het lijstje van vogels, die al vliegend zingen, kan ik nog toevoegen de fitis, die ik op 8 Juni in het Naardermeer op den Boomendijk zijn heele liedje zag zingen, vliegende over een afstand van vijftwintig meter van lijsterbes tot lijsterbes over bloeiende bramen en kamperfoelie. Ook de tjiftjaf vliegt onder het zingen, ik zag er hier in Bloemendaal een en die zong dan niet maatvast, maar een groot stuk met verdubbelde snelheid, zoo: tjif-tjaf-tjif-tjaf-tjiffetjiffetjiffetjaf. T.

Rottum Trekstation. — Sedert eenige jaren overwoog de Nederlandsche Ornithologische Vereeniging de mogelijkheid om geregelde waarnemingen te doen over den vogeltrek het heele jaar door en wel het liefst op Rottum. Het is mijn innige overtuiging dat Rottum ons evenveel en misschien meer leeren kan dan Helgoland en ik hoop, dat de Vereeniging haar plan dan ook eenmaal volledig zal kunnen uitvoeren. Daar is echter veel geld voor noodig en het lijkt nu eenmaal wel, alsof dat voor zoo'n doel maar niet grif wil loskomen. Ook bestaat er twijfel, of wij wel genoeg geschoolde waarnemers hebben om de post voortdurend te bezetten. Het bestuur der Vereeniging wil echter liefst zoo spoedig mogelijk een begin maken en kon nu tot de Club der Trekwaarnemers, die reeds zooveel goed werk deed, het

verzoek richten of die voor een tijdperk van een of twee maanden trekwaarnemingen op Rottum zou willen organiseeren. En thans zal dat werkelijk gebeuren. Van 15 Juli tot 31 Augustus wordt op Rottum een tijdelijk trekstation gevestigd. Ik twijfel er niet aan, of de resultaten zullen van dien aard zijn, dat de belangstelling in dit zeer schoone werk belangrijk zal toenemen.

JAC. P. THIJSSÉ.

Cordulegaster inlandsch! — Alweer een succes voor den Jeugdbond! Een van de ijverigste leden van den Jeugdbond, M. Lieftinck te Amsterdam, ving begin Juni j.l. dicht bij Belfeld bij Venlo drie exemplaren (δ δ) van de prachtige groote libel Cordulegaster annulatus die nog nooit in ons land was waargenomen. Dit is weer een vondst van heel bijzonder belang. Cordulegaster is niet alleen een prachtig groot en makkelijk kenbaar dier maar vertegenwoordigt ook een heel aparte onderfamilie, die geldt als een „ouderwetsch” type, dat kenmerken van verschillende verwante groepen in zich vereenigt.

Aan de juistheid van de determinatie kan niet worden getwijfeld.

J. Hs.

Voor vogelvrienden. — Twee jaar geleden heb ik een kauwtje opgefokt dat ik gekort-wiekt en ellendig-er-aan-toe, in handen kreeg. Hij is nu nog altijd bij ons, afschoon hij al lang mooie heele vleugels heeft. 't Is net een trouw hondje geworden. Verleden jaar bracht iemand ons een Vlaamsche gaai die blijkbaar te vroeg uit 't nest gevallen was, want hij kon zich heelemaal nog niet redden, zat n.l. vol teken. Na hem 14 dagen in huis gehouden te hebben, hebben we hem vrij gelaten, maar hij voelde zich blijkbaar al zoo thuis bij ons, dat hij niet weg wilde. Hij is er nog altijd. 't Kauwtje en hij slapen gezellig naast elkaar op één roest in de serre. Dit voorjaar dachten we dat 't Gaaitje weg zou gaan. 's Morgens kwam n.l. telkens een prachtige gaai in ons tuintje, duidelijk met de bedoeling de onze mee te lokken. Eerst bleven ze samen in de buurt, toen zagen we ze een paar uur niet en eindelijk op een goeien dag kwam de onze 's avonds niet naar huis, maar den volgenden morgen om 5 uur zat hij al op den rand van ons bed te fluiten, (zooals wij de hond fluiten, dat doet hij natuurlijk precies na). Na dien is hij nog een paar maal een nacht weg geweest en toen heeft hij de vrijage weer gestaakt en is ons trouw gebleven, en dagelijks hooren we hem blaffen, mauwen, kakelen en snateren in de boomen. En als ik bv. een paar nieuwe schoenen aan heb moet hij er eerst een heele tijd tegen schelden, voor hij er zich bij neer kan leggen.

A. G. K. B.

Witte Vogelwikke. — Ik heb hier bij Winschoten eenige exemplaren van *Vicia cracca* gevonden, die echter geheel wit waren, met een rose-achtige kroonbuis. Het kan wel zijn dat ze niet zoo heel zeldzaam zijn, maar omdat ze in de flora niet staan, wilde ik het toch even melden.

Winschoten, 19, 7, 21.

P. J. VAN LEEUWEN.

Ik heb witte vogelwikke niet zoo heel dikwijls gezien, maar eenmaal op Texel in groote hoeveelheid.

T.

Kievitsbloem. — In de Levende Natuur van 1 Juli houdt de heer J. Heidema een beschouwing, die volgens hem er toe kan leiden, dat, „deze plant (de Kievitsbloem) van practische betekenis kan worden voor beoordeeling van gronden.” Ik moet hem deze illusie ontnemen: hier komt ze vrij veel in sommige, juist wel drassige weilanden voor van het zui-verste laagveen.

Den Haag.

W. J. J.

De Droogte van 1921. — Gaarne ontvangen wij berichten over de invloed van de droogte op onze werkelijke inlandsche planten. In het bijzonder vestigen wij de aandacht der waarnemers op het gedrag der waterplanten in uitgedroogde plassen en slooten.

T.